

Vägar till Gud

En upptäckargudstjänst, Korskyrkan, Borås, Micael Nilsson

Häromdagen hörde jag Elisabeth Sandlund, redaktionschef för Kyrkans Tidning, nu aktuell med sin bok "Drabbad av det oväntade" berätta om sin väg till tro... Tvivel i konfirmationen. Ateistisk livshållning. Konfrimtionsläger med sin utvecklingsstörda dotter Ulrika... Du står inte här för din dotters skull. Detta är för din skull... Hon mötte Gud oväntat - och tog konsekvensen av det.

Jag tycker om att lyssna till människors livsberättelser. Därför händer det då och då att jag ställer frågan: - *Hur blev du en kristen? Berätta om din väg till Gud.*

De berättelser jag hört vid sådana tillfällen går ut över det mesta. Och de har lärt mig så mycket. De har lärt mig att människors liv ter sig så olika. De har lärt mig att våra erfarenheter av att närma sig tron kan se ut på minst en miljon sätt.

Jag har mött berättelser som är fulla av dramatik. Människor med en våldsam bakgrund som mött Gud på ett våldsamt sätt. En f.d. gerillasoldat från Balkan berättade t.ex. om hur Gud bokstavligen slog honom till marken, så starkt mötte han Gud och så starkt behövde han möta Gud.

Andras berättelser tycks först sakna dramatik. Någon växte upp i en troende familj och tron blev från första början en given del av livet. Precis som man inte kan berätta om just den dag då man förstod att två plus två är fyra kan man inte heller berätta om hur eller när man upptäckte sin tro, det handlade mer om en utveckling.

Men naturligtvis är det inte dramatiken i mötet med Gud utan vad det mötet lett fram till som tillslut avgör om tron är en levande verklighet eller inte.

Någon har mött Gud och kommit till tro under svåra prövningar. Andra människor har kommit till tro under tider av glädje. Någon höll sin nyfödde i famn och ville, i ödmjukhet och tacksamhet inför livets mirakel också vända sig till livets Gud.

Någon fick hjälp av sitt naturintresse, hörde skapelsens skönhet tala om Skaparens godhet. Andra har tänkt och funderat och läst och grubblat och tillslut snubblat sig fram till en egen övertygelse. Det har varit så fascinerande att ha konstatera att vår väg fram till samme Gud kan se så olika ut.

Jag tror inte att alla vägar leder fram till Gud. Tvärtom tror jag att ett sådant påstående är farligt och skapar utrymme för fanatism och galenskap och kanske ibland t.o.m. andligt maktmissbruk. Jag tror det som Bibeln säger att Jesus är enda vägen till Gud, men jag vet också att fram till honom finns många vägar.

Idag ska jag därför försöka tala över ämnet: Vägar till Gud. Det bästa sättet att göra det här vore att lyssna till varandra... Idag försöker vi dock med en lite kortare variant där min uppgift blir att försöka förklara några viktiga bibelsammanhang.

Låt oss fundera en stund omkring vårt sökande efter Gud i termer av hur en relation vanligtvis uppstår och utvecklas. Jag använder mig av ett antal symboler för att hjälpa oss att tänka klart.

Station 1 - Vår längtan

Allt vad Gud har gjort är skönt i rätta stunden. Han låter människor urskilja ett sammanhang, men aldrig kan de fatta Guds verk från början till slut. (Pred 3:11)

Att vara människa är att längta. Men vi är andligt närsynta, vi anar någonting utan att helt förstå vad vi längtar efter. "*Det finns något...*" (Dan Andersson)

(Klottret) Här finns ett blädderblock fullt av klotter.

Det är ett uttryck för vår längtan. Någon har kanske klottrat ett namn, kanske ett hjärta...

Detta klotter är ett uttryck för en naturlig sak. Vi längtar efter någon att dela våra liv med. Vad är det som fångar vårt intresse?

Det var någon gång under förra århundradets andra hälft. Min familj hade kraschlandat, mamma och pappa gått skilda vägar och nu längtade jag efter att få bilda en egen familj. Det var en naturlig längtan. Över hela världen finns det människor som delar samma längtan.

Också med Gud börjar det med vår längtan. För några dagar sedan satt jag ner med en ung gymnasiestudent. Som en del av sitt skolarbete hade hon kommit för att få ställa några frågor. Jag tyckte hon ställde bra frågor. Inte så lätta, men bra. När vi kommit en bit in i samtalet såg hon på mig och frågade: - *Varför tror du på Gud?* Jag funderade en stund och svarade: - *Jag tror att tron på Gud är vårt allra djupaste behov. Som t.ex. törst och hunger är vår längtan efter Gud en naturlig del av att vara människa. Överallt där det finns människor söker människor efter Gud.*

Det är naturligt för en ung man att längta efter någon att dela livet med. Och det är naturligt för en vanlig människa att längta efter Gud.

Författaren Sven Delblanc skrev boken *Maria ensam*. Där berättar han om Maria, en kvinna med ett tragiskt levnadsöde. Hennes äktenskap är ett lidande, stegvis förlorar hon kontakten med sina barn, men den största förlusten i hennes liv är förlusten av gudstron. Någonstans i mörkret tappar hon bort Gud. Men fast hon förnekat Gud lyckas hon inte bli av med sin längtan. Marias ord kunde också vara ett folks ord, en kulturs ord, ett samhälles ord, ett samhälle som försökt göra sig av med sin gudstro, kanske det svenska folkets ord: "*Gud, nu tänker jag åter på Gud som en levande och verkande makt, jag som förskjutit honom med tanke och förnuft, ändå ska han leva i hjärta och nerver och blod, hela min tid på jorden...*" Det är tydligen en sak att argumentera mot Guds existens och en annan att sluta längta. Därför är nutidsmänniskan ofta just så kluven. - *Vem är du som uppfyller mitt inre med din frånvaro?* (Per Lagerkvist)

Det är vår längtan som får oss att bege oss ut på vandring, att börja söka. Jag upptäcker att jag bär med mig ett tomrum, ett hav utan vatten, och detta måste fyllas. Jag lyssnade en gång till en gammal profet. - *Om vår längtan får löpa fritt, sa han, så löper den till Gud.*

Vi anar något som vi inte riktigt förstår, skrev Predikaren i Gamla Testamentet. Så börjar vårt sökande.

Station 2 - Att utforska

Här står ett dukat bord. Ett romantiskt dukat bord. Någon har bjudit ut någon till en romantisk middag.

Det får symbolisera en relations andra fas. Att utforska.

Maria och jag träffades när vi var ganska unga. Jag var bara 18 år. Den första fasen, förälskelse och intresse, övergick snart i den andra, att utforska. Det skedde i vårt fall genom långa promenader. Promenaderna fyllde två funktioner: vi kom ifrån alla andra och vi fick vara tillsammans. Under dessa promenader pratade vi med varandra, berättade om vad vi längtade efter och ville med våra liv. Vi lärde steg för steg känna varandra.

Så, hur lär man känna Gud? Hur övergår man från att längta till att upptäcka? Från att ana till att förstå? Så här berättar evangelierna om att det gick till när Jesus kallade de första kristna: *Jesus fortsatte därifrån, och då han såg en man som hette Matteus sitta utanför tullhuset sade han till honom: "Följ mig!" Och Matteus steg upp och följde honom.* (Matt 9:9)

Detta är en öppen och generös inbjudan: - *Följ mig*. Det är inget förmaningstal, inte en massa krav, bara en inbjudan: - *Kom själv och se, vem jag är och vad jag kan*.

Nåväl, vi kan ha en ganska god bild av hur det gick till. Att följa Jesus var ju att bokstavligen göra det, d.v.s. gå med honom från plats till plats för att se vad han gjorde. Men hur gör man det idag? Det finns en mängd hjälpmedel i det sökandet:

a) Bibeln

Det bästa sättet att lära känna någon är att lyssna till personen. Jag lyssnade till Maria. Jag ville att hon skulle berätta om sig själv och hur hon såg på saker och ting.

Att läsa Bibeln är att lyssna till Gud.

Vi kan inte själva gissa oss fram till vem Gud är. Vi förstår inte ens skapelsen omkring oss. Hur skulle vi kunna förstå Skaparen som skapat ett oändligt Universum. Det enda sätt vi kan få lära känna Gud på är när Gud själv berättar vem han är.

Jag minns när jag förstå gången började läsa Bibeln. Jag kunde läsa hur länge som helst. Det fanns kvällar jag inte kunde somna för jag längtade efter nästa dag då jag skulle få läsa mer. (Kan längta tillbaka...) Bibeln är omistlig för den som vill lära känna Bibelns Gud. ALPHA.

b) Bönen

Om Bibeln är att lyssna är bön vårt gensvar. Bön är i sanning en upptäcktsfärd, en vandring med Gud.

c) Gudstjänsten, gemenskapen

Att söka Gud tillsammans med andra ger mig möjlighet att få lära, inte bara av mina egna erfarenheter utan också av andras. Jesus säger att när två eller tre är samlade i hans namn finns han själv där. Att gå till en gudstjänst är att gå till en plats där Jesus är.

Bordet symboliserar utforskandet. Den tid då man lär känna. Då man undersöker.

Station 3 - Att ta ställning

Jesus sa: - Kom och följ mig. Det var en öppen inbjudan till den som själv vill utforska vem han var och vad han kunde. Men det kom också en dag då Jesus satt ner med sina lärjungar och då han ställde frågan: "*Vem säger ni att jag är?*" (Matt 16:15)

Nu står jag vid bröllopsbågen. Vid altarplatsen. Har man kommit så här långt har man kommit till sitt absoluta ställningstagande. Det är här vigselföräntaren ställer frågan: - *Tager du denne... att älska i nöd och lust tills döden skiljer er åt?*

Detta är platsen för ett ja eller ett nej. Och det finns också en sådan punkt i vår relation till Gud. Det finns en punkt i min relation till Jesus där han ställer frågan: - *Vem säger du att jag är?*

Jag märker att det lätt hakar sig just här för många människor. Man har sin tro. Man kanske går till kyrkan ibland. Man ber. Men man har aldrig sagt sitt ja till Gud. Man har aldrig svarat Jesus på hans fråga genom att säga: Du är min Herre och Frälsare.

Och fast man vandrat en lång väg kommer man aldrig fram till en egen bekännelse.

Men ibland är det ja eller nej. Efter att ha längtat, utforskat och upptäckt sa ja den 9/1 1983 ja till Maria. Ja sa ja till att leva tillsammans med henne tills döden skiljer oss åt. Det var ett modigt ord. Det var ett tydligt ord. Och det fick konsekvenser. (Också rätt ord.)

Vid bröllopsbågen, den sista stationen på vår vandring påminner jag om att också i din gudsrelation finns beslut att ta, ett moment i tiden där du svarar ja eller ej.

Avslutning och inbjudan

Vi ska avsluta med en enkel bönestund. Får jag inför den ställa frågan: Vid vilken av dessa stationer befinner du dig idag? Kanske i det skede där du längtar. Eller har du börjat utforska, stämt möte med Gud? Kanske att någon av oss t.o.m. kommit till en punkt där det är dags att ge besked.

Lyssna, detta är Jesu ord: *"Var och en som känns vid mig inför människorna, honom skall jag kännas vid inför min fader i himlen."* (Matt 10:32)

Detta är ett fantastiskt löfte. När jag ställer äktenskapsfrågorna som vigselförättare vänder jag mig först till brudgummen och sedan till bruden.

Jesus fick frågan först. Han svarade ja. Aposteln Paulus skriver: i honom finns bara ett ja. Ingen reservation.

Så går frågan till dig.

Att svara ja är att ta emot hans ja i sitt eget liv.

Det berättas så vackert om Jim som varje dag gick till kyrkan, liksom för att anmäla sig till dagens tjänst. Jag lånar Daniel Kvibergs ord: Varenda morgon - berättas det - gick Jim till kyrkan på väg mot jobbet. Han tog av sig mössan, gick längst fram i den tomma kyrkan och sa: - *Jesus, det är Jim*. Det var hela hans morgonbön, hela hans gudstjänst, men den bar honom hela dan.

När olyckan hade hänt och Jim låg på sjukhuset förundrade Jims tålamod och glädje alla som arbetade där - han var ju så hemskt sönderslagen och ensam.

Men en dag förklarade Jim hela hemligheten: - *Han kommer varenda morron...*, sa Jim (och personalen tittade menande på varann) . - *Han kommer varenda morron hit till sängen och säger 'Jim, det är Jesus' Varenda morron*.

Och plötsligt förstod man - och bland dem fanns det några som trodde.

"Var och en som känns vid mig inför människorna, honom skall jag kännas vid inför min fader i himlen."

Det är helt ok att befinna sig i sitt längtande stadium, och att eftersöka och pröva. Jag önskar att kyrkan också skulle vara en plats för dig som söker men som inte riktigt är framme vid en egen övertygelse. En plats att utforska tron på. En trygg, god och generös plats.

Kanske att du också finns här som just nu liksom kom fram till altarpplatsen och hörde Guds ja över ditt liv och nu skulle vilja säga ditt livs viktigaste ja.